

ЗЛОЧИН У КРЊИЋИМА – ОПШТИНА СРЕБРЕНИЦА

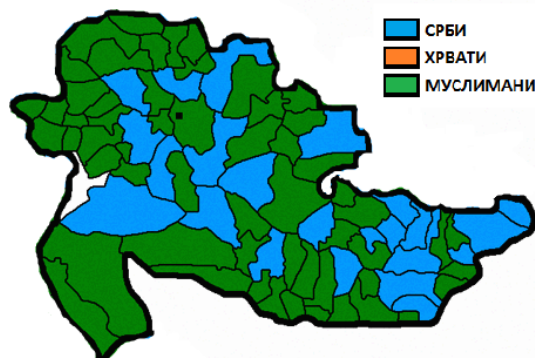
05.07.1992. ГОДИНЕ

ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ И ЕТНИЧКИ САСТАВ СТАНОВНИШТВА СРЕБРЕНИЦЕ

Општина Сребреница се налази у источном дијелу Босне и Херцеговине. Граничи се са општинама Братунац, Власеница, Рогатица и Вишеград. Површина општине износи 529,83 km². Општина је била састављена од 19 мјесних заједница: Брежани, Црвица, Гостиљ, Костоломци, Крњићи, Лука, Ораховица, Осатица, Подравно, Поточари, Радошевићи, Ратковићи, Сасе, Склани, Скендеровићи, Сребреница, Сућеска, Топлица, Виогор. У овим мјесним заједницама су се налазила следећа насељена мјеста: Бабуљице, Бајрамовићи, Беширевићи, Блажијевићи, Бостаховине, Божићи, Браковци, Брезовице, Брежани, Бучиновићи, Бучје, Бујаковићи, Црвица, Чичевци, Димнићи, Добрак, Доњи Поточари, Фојхар, Гај, Гладовићи, Гођевићи, Горњи Поточари, Гостиљ, Калиманићи, Карачићи, Клотјевац, Костоломци, Крњићи, Крушев До, Кутузери, Лијешће, Ликари, Липовац, Лука, Љесковик, Мала Даљегошта, Међе, Михољевине, Милачевићи, Мочевићи, Ногачевићи, Обади, Опетци, Ораховица, Осатица, Осмаче, Осредак, Пале, Палеж, Пећи, Пећишта, Петрича, Подгај, Подосоје, Подравно, Постоље, Познановићи, Прибидоли, Прибојевићи, Прохићи, Пусмулићи, Рађеновићи, Радошевићи, Радовчићи, Ратковићи, Сасе, Склани, Скендеровићи, Слатина, Сребреница, Староглавице, Сућеска, Сулице, Шубин, Токољак, Топлица, Урисићи, Велика Даљегошта, Виогор, Жабоквица, Жедањско.

Географски положај општине Сребреница

Резултати пописа становништва 1991. године

Према резултатима пописа из 1991. године у Сребреници је живјело 36.666 становника, националну структуру су чинили: Срби 8.315 (22,7%), муслимани 27.572 (75,2%), Хрвати 38 (0,1%), Југословени 380 (1,0%) и остали 361 (1,0%).¹ Срби су чинили већину у 23 насеља, муслимани у 57, а једно насеље је било ненасељено.

Резултати пописа из 2013. године, показују да у Сребреници живи 13.409 становника, националну структуру чине: Срби 6.028 (45,0%), Бошњаци 7.248 (54,0%), Хрвати 16 (0,1%) и остали и непознато 117

¹<http://www.statistika.ba>

(0,9%). Срби чине већину у 29 насеља, а Бошњаци у 52.

Село Крњићи се налази у југоисточном дијелу општине Сребреница, а некада је припадало општини Склани. Површина Крњића износи 3,01 km². Према попису становништва из 1991. године, Крњићи су имали 124 становника. Национална структура је била сљедећа: Срби 113 (91,1%) и муслимани 11 (8,9%). На попису из 2013. године Крњићи су имали 57 становника и сви становници су српске националности.²

Географски положај села Крњићи у општини Сребреница.

ОПИС ДОГАЂАЈА

Село Крњићи се налази у близини Склана и једно је у низу српских села у том крају. Ипак, Крњићи су били готово у цјелини окружени селима насељеним доминантно муслиманским становништвом. До почетка ратних дејстава, становници Крњића, као и већина других села, живјели су мирно у пријатељским односима са комшијама муслиманима из околних села. Географски положај Крњића и однос са комшијама описао је Мило Вујић: „Село Крњићи је било настањено искључиво српским становништвом и имало је 32 домаћинства. Око села се налазе муслиманска села Тохолаци, Катанићи, Радовчићи и Мошћи. Са комшијама муслиманима живјели смо нормално, међусобно се посјећивали и помагали једни другима приликом обављања пољопривредних радова.“³

Међутим, у прољеће 1992. године, када почињу међунационалне тензије, ти односи престају. Срби из Крњића се почињу организовати у сеоске страже ради одбране села од могућег напада муслимана. Мило Вујић и о томе говори: „Када су априла и маја почели стизати гласови у моје село о томе да су муслимани нападали друга српска села на овом подручју у селу су се организовале страже ради самозаштите, а у мају су прекинути сви сусрети са комшијама. Посебно смо почели да страхујемо од напада муслимана на моје село када смо чули да су 30. јуна напали и попалили село Брежане.“⁴

Управо након пада Брежана у Крњиће је дошла неколицина добровољаца као помоћ браниоцима села. Међу њима је био и син Милоша Димитријевића, Драгутин, родом из Склана: „Када су почела ратна дејства у бившој БиХ и када су муслиманске оружане снаге почеле вршити нападе на српска села на овом подручју, мој син Драгутин се укључио у организоване српске јединице које су имале за циљ заштиту српских села од муслиманских напада. У прво вријеме био је на положају у

² Доступно на: <http://www.statistika.ba/?show=12&id=20567>, посјећено 07.05.2021. године.

³ Записник о саслушању свједока Мила Вујића, Основни суд Зворник, број: КРИ – 115/94, од 11.10.1994. године.

⁴ Исто.

Језеру, општина Скелани, а касније се прикључио групи 'Попа' званог Бобан⁵, чије право име и презиме не знам, а парохију је држао у Скеланима. Ова група се почетком јула 1992. године прикључила браниоцима села Крњића, које је у то вријеме било угрожавано од стране муслиманских оружаних снага.“⁶

Свештеник Бобан Лазаревић

Страхови Срба из Крњића су се увећали три дана након пада Брежана, 3. јула 1992. године, када муслимани из засједе у сусједном селу Радовчићима убијају Недељка Симића, а о томе говори Милан Максимовић: „Од своје куће из Зечића отишао сам 20. маја 1992. године у село Крњиће и прикључио се браниоцима села Крњића. Одржавали смо сеоске страже током дана и ноћи, а било је укупно присутних око двадесет мјештана села Крњића. Са муслиманима смо били у добрим односима прије почетка ратних дејстава и на извјестан начин смо договорили да се међусобно не нападамо. Међутим, 3. јула 1992. године, испод села Радовчића, муслимани су поставили засједу и том приликом убили Симић Неђу, који је управљао трактором, а ранили су Јовановић Драгу и Мићић Станимира.“⁷

Свакако да је најзанимљивије свједочење о засједи у Радовчићима изнијела преживјела Савка Јовановић: „Што се тиче случаја када је убијен Неђо Симић, ја сам се налазила заједно с њим (који је управљао трактором), Неђином супругом Јелком Симић, Чедом Симићем и Станимиром Мићићем из Прибојевића, Драгим Јовановићем сином Илије из Крњића. Када смо били више куће Смаје Нукића из Радовчића, сишли смо са трактора да га погурамо јер је била узбрдица. Након нашег силаска, из правца зидина испод села Радовчића, муслимани су запуцали из ватреног оружја, али ја нисам видјела никога. Неђо је погођен у тијело и пао је по трактору, ја сам побјегла са Драгим Јовановићем и Станимиром Мићићем низ шуму, а Чедо Симић и Јелка су такође побјегли, али нисам видјела којим правцем.“⁸

О убиству Недељка Симића у засједи у Радовчићима говори и Мило Вујић: „Дана 3. јула 1992. године, муслимани су убили у селу Радовчићи Неђу Симића из Крњића и ранили Драгана Јовановића и Станимира Мићића, такође из Крњића, када су се трактором враћали из Скелана у своје село. На трактору су тада биле и Савка Јовановић из Крњића и супруга покојног Неђе, Јелка. Ове жене су успјеле да побјегну. Савка је помогла рањеном Драгану и Станимиру да се извуку и оду у Скелане, а Неђина жена Јелка се вратила у Крњиће и јавила да јој је муж погинуо. Исте ноћи, браниоци села су успјели да пребаце тијело Неђе Симића у село. Поред осталих, и ја сам спремао Неђу за сахрану и видио сам да је његово тијело било исјечено многобројним убодима ножа, тако

⁵ Група свештеника Бобана Лазаревића, о којој говори Милош Димитријевић, била је у саставу Самосталног пјешадијског батаљона Скелани.

⁶ Записник о саслушању свједока Милоша Димитријевића, Основни суд Зворник, број: КРИ 153/94, од 14.12.1994. године.

⁷ Записник о датој изјави Милана Максимовића, ПС Скелани, број: Службено, од 10.04.1995. године.

⁸ Службена забиљешка, ПС Скелани, број: Службено, од 10.02.1995. године.

да ми се чини да није било дијела тијела које није пробадано. На врату му је кожа била исјечена и завраћена тако да су се видјели трагови клања. Сутрадан, рано ујутру, Неђино тијело смо испратили из села у Бајину Башту, а сахрањен је у Новом Саду гдје му живе отац и мајка.“⁹

Послије убиства Недељка Симића у Радовчићима завладала је паника међу преосталим српским становништвом у Крњићима. Да је страх био оправдан обистинило се два дана касније, 5. јула 1992. године, када муслимани нападају Крњиће. Осим Крњића, тај дан су нападнути и Загони у општини Братунац, тако да је то била једна шира операција припадника тзв. Армије БиХ из Сребренице.

У Кривичној пријави ПС Склани¹⁰ и Извјештају ЦЈБ Бијељина¹¹ се наводи да је 5. јула 1992. године око 1.000 припадника тзв. Армије БиХ из Сребренице извело напад на српско село Крњиће. Напад је отпочео у 14:40 часова и том приликом су муслимани убијали сва српска лица на која су наишли. У тренутку напада мјештани Крњића су изводили пољопривредне послове, тако да је неколицина убијена у пољу. Уз то, у овом нападу је убијен и парох скелански Бобан Лазаревић¹² у порти цркве у Крњићима.

Један од бранилаца села Крњићи је био Милоје Милошевић, а о дешавањима критичног дана он је изјавио сљедеће: „Налазио сам се у селу Крњићи негдје у петом или шестом мјесецу 1992. године, када је то село и нападнуто од стране муслимана. Био сам у улози бранилаца села као и још један број мјештана који смо чували ово српско село од евентуалног напада. У селу постоји и црква, а тај дан се у црквеном дворишту налазио и наш поп из Склана који је покривао и цркву Крњићи. Могло је бити око 12 часова када су муслимани из правца муслиманског села Токољаци напали село Крњиће. (...) Сем из правца Токољака, напали су наше село и из правца Мошића. Вјероватно су неопажено успјели да нама, браниоцима села, прођу иза леђа и поставе више мина па је цивилно становништво бјежећи страдало и од ових мина.“¹³

Поред Милоја, изјаву је дао још један бранилац Крњића, Зоран Максимовић: „Дана 5. јула 1992. године, ја сам се налазио у селу Крњићима заједно са мјештанима у улози браниоца села и наведеног дана, у 14:30 часова, муслимани су напали село Крњиће из правца села Токољака, засеока Катанића и из других праваца. Том приликом их је било преко 500, а наоружани су били аутоматским оружјем, ловачким пушкама, митраљезима и направама које су сами израђивали од експлозива и металних комада. Након што су опколили село почели су пуцати из свих праваца и неопажено се привлачити. Тог дана у Крњићима се налазио и свештеник Слободан Лазаревић, који је боравио у вези сахране Неђе Симића, који је убијен два дана прије напада на село. Попа Слободана су убили муслимани у непосредној близини цркве, а тада су ранили и мог друга Алексу

⁹ Записник о саслушању свједока Мила Вујића, Основни суд Зворник, број: КРИ – 115/94, од 11.10.1994. године.

¹⁰ Кривична пријава, ПС Склани, број: 13-1/02-2-230-7/95, од 13.04.1995. године.

¹¹ Извјештај о учињеном кривичном дјелу геноцид и других кривичних дијела ратног злочина, ЦЈБ Бијељина, број: 12-02/4-230-163/05 и 140, од 09.02.2006. године.

¹² Бобан Лазаревић је један од двојице свештеника Српске православне цркве који су убијени у Одбрамбено-отаџбинском рату. Други убијени је парох трновски, Поповић (Љубо) Недељко, ID: 11671, рођ. 1955. године.

¹³ Изјава Милоја Милошевића, од 02.03.1995. године.

Глигића. Добро сам видео када су ушли у једну шталу и убили Миросаву Јовановић из Крњића, која се склонила у шталу, док су Соку Вујић убили у њиви. С обзиром на то да смо били у несразмјерном односу покушали смо да се извучемо из села Крњића ка потоку. Међутим, из правца засеока Катанића, муслимани су жестоко пуцали и тада су убили учитеља Рада Тримановића, Српка Аксића, Небојшу и Милана Милошевића из Бујаковића. Познато ми је и то да су непокретног пензионисаног учитеља Васу живог запалили у згради старе основне школе, гдје је имао стан, иначе је био стар око 80 година. У том времену, муслимани су нападали два до три пута све док нису ушли у село и тада сам видео како пале поједине куће и штале. Ми смо напустили село бјежећи ка брду званом `Љубљаница` и за собом сам придржавао рањеног друга Алексу Глигића, док је мој рођак Радош Максимовић са још два лица покушао побјећи низ поток, али су у том бјежању наишли на постављене засједе испред села Радовчића и он је том приликом погинуо у потоку. Не сјећам се тачно, али у овом нападу погинуло је око 15 цивила и бранилаца села. Добро сам чуо када путем мегафона муслимански хоџа виче `екбер`, а исти се заклонио иза једног дрвета.“¹⁴

Раде Триманић

Небојша Милошевић

Милан Милошевић

О присуству свештеника Бобана Лазаревића у Крњићима на дан муслиманског напада говори и Милан Максимовић: „Он је тада дошао да као свештеник пружи нама помоћ тако што је разговарао с нама, а уједно је дошао и због сахране која је требала бити обављена у поводу смрти Неђе Симића. Међутим, Неђо Симић је у току ноћи, тачније у петак увече, пребачен у село Прибојевиће.“¹⁵

¹⁴ Записник о датој изјави Зорана Максимовића, ПС Склани, број: Службено, од 10.04.1995. године.

¹⁵ Записник о датој изјави Милана Максимовића, ПС Склани, број: Службено, од 10.04.1995. године.

Средоје Јовановић

Милан даље објашњава шта се дешавало тога дана у Крњићима: „Приликом напада на село Крњиће, муслимани су ми убили брата Миленка, рођака Илију Јовановића те Средоја Јовановића. Колико је мени познато тада су убили око 18 лица, међу којима је било и жена. Убили су и Миросаву Јовановић, Соку Вујић и Миљу Мићић. Учитеља Васу Парачу су запалили у његовом стану. Током овог напада, пошто сам се налазио са браниоцима села и узео учешће у одбрани, рањен сам у обје ноге простијелно. Негдје послје три часа активне одбране, ми, браниоци села, са цивилним становништвом смо се морали повлачити како је ко знао и могао. Ја сам ишао од села Крњића изнад Радовчића преко неких ливада и до брда званог `Љубљаница` док су остали бјежали низ село ка потоку и ишли су потоком испод села Радовчића. Са тешкоћама сам дошао до села Костоломаца, пребацујући се кроз шуму одакле су ме прихватили браниоци села Костоломаца и одвезли у болницу. Приликом напада нисам препознао нити једног нападача, али сам чуо кад гласом вичу `чекај Илија иде Алија`, `хватајте их живе, мајку им српску јебем`.“¹⁶

Рањавању Милана Максимовића је свједочио Зоран Максимовић: „У моменту напада видео сам Милана Максимовића који је био рањен и имао простијелну рану кроз ногу. Тражио је од мене да му помогнем, али нисам могао из разлога што већ имам једног рањеника, Алексу Глигића. Ја сам му рану превио и рекао да се спасава сам како зна. Послје краћег времена тог човјека сам примјетио у Скеланима, што значи да је остао жив.“¹⁷

О муслиманском нападу на Крњиће говори и Мило Вујић: „У недјељу 5. јула 1992. године, у раним јутарњим часовима, отишао сам у Бајину Башту да бих однио храну снахи и дјеци који су се тамо налазили, а код куће су остали моја жена и син. Из Бајине Баште сам кренуо око 14 часова према селу и када сам стигао до села Костоломци из правца Крњића чула се пуцњава и срео сам неке људе који су вукли рањенике из правца мог села. Они су ми рекли да су муслимани напали на село, да се тамо води борба и да не идем даље. Вратио сам се у Бајину Башту. Ујутру ми је дошао син који је довео неке рањене жене из Крњића у Бајину Башту. Рекао је да су муслимани напали на село, да су неки изгинули и да су сви напустили село, а да не зна шта је било са мојом супругом.“¹⁸

Поред убиства Срба у Крњићима, припадници тзв. Армије БиХ су отуђили сву покретну имовину, а непокретну у потпуности уништили. Међу уништеним објектима је и сеоска црква. Милан Максимовић то описује: „Муслимани су након нашег повлачења ушли у село, опљачкали цјелокупну имовину, а затим запалили све куће, запалили су нову школу, стари објект основне

¹⁶ Исто.

¹⁷ Записник о датој изјави Зорана Максимовића, ПС Скелани, број: Службено, од 10.04.1995. године.

¹⁸ Записник о саслушању свједока Мила Вујића, Основни суд Зворник, број: КРИ – 115/94, од 11.10.1994. године.

школе, мјесни уред и просторије пољопривредне задруге. Вјерски објекат, цркву су демолирали и опљачкали неке од икона, а добар дио су уништили на лицу мјеста.“¹⁹

Уништене српске куће у Крњићима

Тијела убијених Срба су данима остала на мјесту злочина због немогућности извлачења јер је постојао страх од могућих нових напада.

Милош Димитријевић, коме је син Драгутин погинуо у Крњићима, је након 12 дана дошао до тијела свог сина: „С обзиром на то да су на подручју села Крњића и даље била борбена дејства, тек дванаестог дана, односно 17. јула, било је омогућено да одем заједно са групом људи из Склана у Крњиће и одатле извучемо настрадале од напада муслимана. Тијело свог сина сам нашао на око 500 метара испод села Крњићи, у једном воћњаку, а поред тијела је било оборено дебло шљиве. У непосредној близини његовог тијела била су и тијела још двојице погинулих бранилаца села за које знам да се један презива Аксић, син Новака из Јадра, а други је из Бујаковића, чије име и презиме не знам. Када сам прегледао тијело свог сина видео сам да су му обје руке одсјечене оштрим предметом између шаке и лаката, а глава му је била потпуно црна, вјероватно паљена, па је било тешко и утврдити идентитет. Видео сам да је био рањен у лист десне ноге. Призор је за мене био веома тежак па нисам имао снаге да даље загледам његово тијело. (...) Такође, напомињем да поред тијела мог покојног сина нисмо нашли одсјечене остатке руку.“²⁰

Мило Вујић је ишао у Крњиће у потрагу за убијеном супругом: „Колико се сјећам, 8. јула добио сам обавјештење да су неки браниоци пролазили кроз Крњиће и да су наишли на тијело моје супруге која је погинула и преко ње пребацили сијено да је не би нападале животиње. Након десетак дана јављено је да у село може да иде ко хоће да сахрани погинуле, па сам ја отишао сам, нашао њено тијело и на брзину га сахранио на мјесту на коме сам је и нашао. Видео сам да јој је глава била крвава јер је била погођена метком, а остали дијелови тијела нису били повријеђени. Одијело на њој је било уредно. На тијелу нисам видео никакве прободе било каквим предметом. На њој је

¹⁹ Записник о датој изјави Милана Максимовића, ПС Склани, број: Службено, од 10.04.1995. године.

²⁰ Записник о саслушању свједока Милоша Димитријевића, Основни суд Зворник, број: КРИ 153/94, од 14.12.1994. године.

био набачен пласт сијена, а у непосредној близини налазиле су се и гвоздене виле, којима је она пластила сијено и које су, вјероватно, послужиле браниоцима да њено тијело прекрију сијеном.”²¹

Као што је видљиво из изјава преживјелих свједока, припадници тзв. Армије БиХ нису бирали жртве те су тако старог учитеља Васу Парачу запалили у његовом стану, док су Станку Вујић убили на њиви док је обављала пољске радове. Послије овог напада Крњићи су остали пусто и запуштено село. Као риједак свједок да су у том селу живјели Срби остала је православна црква, која је обновљена у поратном периоду. На самој цркви се налази и спомен-плоча свим погинулим и убијеним становницима села Крњићи. Уз то, у порти храма Светог апостола Петра и Павла у Скланима освјештана је биста свештенику Бобану Лазаревићу, коју је осветио Митрополит дабробосански г. Хризостом у јесен 2020. године. У знак културе сјећања и памћења на свештеника Бобана Лазаревића и страдале Србе из Крњића у оквиру *Петровданских дана сјећања* организује се турнир у малом фудбалу као и промоције књига и друге културне свечаности.²²

Митрополит дабробосански Хризостом на освећењу спомен-бисте свештенику Бобану Лазаревићу, октобар 2020. године

²¹ Записник о саслушању свједока Мила Вујића, Основни суд Зворник, број: КРИ – 115/94, од 11.10.1994. године.

²² Доступно на: <https://www.glassrpske.com/lat/drustvo/panorama/turnir-i-promocija-knjige-u-slavu-svestenomucenika-stradalog-u-srebrenickom-selu-krnjici-1992-godine/265118>, посјећено 13.05.2021. године.

Слијева на десно: Спомен-биста свештенику Бобану Лазаревићу у порти храма у Скланима и спомен-биста у манастиру Карно у Сребреници

Спомен-плоча за погинуле и убијене Србе у Крњићима у Одбрамбено-отаџбинском рату (фотографисано јуна 2022. године)

ЖРТВЕ

У засједи у Радовчићима, према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица, убијен је Симић (Борисав) Недељко, ID²³: 24134, рођ. 1952. године, док су рањени Јовановић (Илија) Драги, ID: 60350, рођ. 1964. године и Мићић (Радован) Станимир, ID: 19338, који је од посљедица рањавања преминуо 10. октобра 2006. године у Лазаревцу.

Према подацима Центра, током напада на село Крњићи, 5. јула 1992. године, убијено је 19 лица српске националности.

*Табела Смртно страдали српски цивили и припадници Војске Српске Републике БиХ у Крњићима
5. јула 1992. године*

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	24153	Аксић	Новак	Српко	1972.	05.07.1992.	
2.	267	Владић	Петар	Влајко	1934.	05.07.1992.	
3.	9068	Вујић	Петар	Станка	1922.	05.07.1992.	
4.	6153	Димитријевић	Милош	Драгутин	1962.	05.07.1992.	
5.	497	Ивановић	Радован	Ивана	1972.	05.07.1992.	
6.	19348	Јовановић	Ђорђе	Миломир	1956.	05.07.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на Крњиће, а од посљедица рањавања преминуо 26.01.2008. године у Београду.
7.	1204	Јовановић	Борисав	Миросава	1939.	05.07.1992.	
8.	1171	Јовановић	Недељко	Средоје	1947.	05.07.1992.	
9.	13530	Лазаревић	Спасоје	Бобан	1964.	05.07.1992.	Свештеник у Скланима.
10.	16169	Максимовић	Ристо	Миленко	1942.	05.07.1992.	
11.	13531	Максимовић	Мирко	Радош	1968.	05.07.1992.	
12.	13598	Милошевић	Остоја	Милан	1961.	05.07.1992.	
13.	13597	Милошевић	Зоран	Небојша	1975.	05.07.1992.	
14.	5623	Мићић	Саво	Миља	1927.	05.07.1992.	
15.	9069	Парача		Васо	1912.	05.07.1992.	Запаљен у својој кући при основној

²³ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							школи у Крњићима.
16.	893	Печеница	Бранко	Драгољуб	1972.	05.07.1992.	
17.	1183	Симић	Милисав	Вељко	1953.	05.07.1992.	
18.	7828	Симић	Симеун	Илија	1911.	05.07.1992.	Нестао.
19.	675	Триманић	Петко	Раде	1958.	05.07.1992.	

Према подацима Центра, приликом напада на Крњиће, 5. јула 1992. године, рањено је 17 лица српске националности.

Табела Рањени цивили и припадници Војске Српске Републике БиХ у Крњићима 5. јула 1992. године

РБ	ID ²⁴	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	19340	Арсеновић	Војислав	Загорка	1941.	05.07.1992.	
2.	19339	Арсеновић	Илија	Крстина	1946.	05.07.1992.	
3.	59794	Арсеновић	Зарија	Милија	1969.	05.07.1992.	
4.	19345	Блажић	Мићо	Александар	1973.	05.07.1992.	
5.	19341	Владић	Илија	Дикосава		05.07.1992.	
6.	19343	Блажић	Мило	Станка		05.07.1992.	
7.	24525	Глигић	Дражо	Алекса	1968.	05.07.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на Крњиће, 05.07.1992. године, а погинуо у одбрани Склана, 16.01.1993. године.
8.	1026	Димитријевић	Јован	Драган	1965.	05.07.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на Крњиће, 05.07.1992. године, а погинуо у одбрани Склана,

²⁴ Исто.

РБ	ID ²⁴	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
							16.01.1993. године.
9.	60376	Јаковљевић	Панта	Драгиша		05.07.1992.	
10.	59769	Јовановић	Маринко	Илија	1939.	05.07.1992.	
11.	60360	Јовановић	Милан	Митра		05.07.1992.	
12.	19344	Јовановић	Ђорђија	Станко	1971.	05.07.1992.	
13.	19346	Максимовић	Ристо	Милан	1939.	05.07.1992.	
14.	60374	Максимовић	Момчило	Милена	1947.	05.07.1992.	
15.	60371	Максимовић	Боривоје	Мирјана	1947.	05.07.1992.	
16.	7832	Обрадовић	Радос	Драган	1968.	05.07.1992.	Рањен приликом муслиманског напада на Крњиће, 05.07.1992. године, а погинуо у Добраку, 24.11.1992. године.
17.	24037	Петровић	Милорад	Станко	1968.	05.07.1992.	

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

У нападу на Крњиће, 5. јула 1992. године, учествовали су припадници ТО Осмаче, ТО Биљег и чета Стари Град из ТО Сребренице. Према изјавама свједока, процјена је да је у овом нападу учествовало око 1.000 припадника тзв. Армије БиХ. Ово је један у низу напада ове војне групације на српска села у околини Сребренице.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Иако је МУП Републике Српске поднио већи број кривичних пријава и извјештаја о почињеном кривичном дјелу за злочине над српским цивилима и припадницима Војске Српске Републике БиХ, 5. јула 1992. године у Крњићима, до данас није подигнута ниједна оптужница како пред Судом БиХ, тако ни пред ентитетским судовима.